Ч. 125. Середа 6 (19) червня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Перервані дня 22 грудня 1900 наради розпочав Сойм вчера на ново.

Точно о годині 10-ій заповнили ся льожі і ґалєриї соймової салї публикою. Як представителі правительства явили ся Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский і комісар правительственний радник двора ґр. Лось.

Засїданє сойму відкрив Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені о годині 10$^3/_4$ довшою промовою. Насамперед залвив бесїдник, що позаяк Сойм ухвалив був буджетову провізорию лише на час до кінця марта 1901, то Виділ краєвий остав ся без права до побору додатків до податків і без права робити видатки. В наслїдок того був Виділ примушений удати ся до правительства, аби оно вистарало ся о Найвисший дозвіл для властий скарбових, до стяганя додатків краєвих до податків в слїдуючих трех місяцях в такій самій висоті, яку Сойм ухвалив на перший чвертьрік. Видатки-ж робив Виділ краєвий на власну одвічальність і тепер предкладає Соймови внесеня, аби оправдав поведенє Видїлу краєвого. Дальше обговорював п. Маршалок проґраму сегорічної роботи соймової, вичислив проєкти законів, які Виділ краєвий предложить Соймови до ухвали і просив о пильну і охочу працю. На покрите недобору в сегорічнім буджеті предкладає Виділ краєвий затягненє 2 міліонів корон позички. На другий рік буджет імовірно не викаже недобору, бо дохід з податку консумцийного від горівки принесе в слїдуючім роцї 3 міліони корон більше. — Відтак говорив про новоухвалені закони про реґуляцию рік, будову водних каналів і будову нових зелїзниць, зазначуючи велику вагу тих законів для краю. Дальше згадав про політичне положенє в державі, висказуючи радість з поліпшеня відносин і навязуючи до теперішної подорожи Є. В. Цісаря до Праги піднїє трикратний оклик в честь Найяснїйшого Пана, котрий то оклик ціла палата повставши з своїх місць з одушевленем повторила.

Закінчив згадкою про померших членів Сойму: Архиєпископа Ісаковича, Емиля Торосевича, дра Бернарда Ґольдмана і Йосифа Солєского. Згадки тої вислухала палата стоячи.

З черги секретар соймовий пос. Урбаньский відчитав письма судів карних в Тішині і Кракові о видачу пос. Стояловского обжалованого о обиду чести і підбурюванє на зборах і письмо суду карного в Стрию на видачу пос. Олесницкого, обжалованого о обиду чести. Палата ухвалила відослати обі справи до дотичної комісиї.

Дальше відослав Сойм в першім читаню 62 ріжних справоздань Виділу краєвого до дотичних комісий.

З черги забрав голос пос. Онишкевич і предложив відослати справозданє Виділу краєвого о твореню рентових селяньских господарств до окремої комісиї зложеної з 9 членів.

Пос. Окуневский і Средннявский домагали ся, аби комісия складала ся з 15 членів, так щоби всї сторонництва могли бути в ній заступлені. Палата прихилила ся до тих жадань і ухвалила відослати згадане справозданє до окремої комісиї зложеної з 15 членів.

Пос. Мерунович поставив відтак два внесеня в справі будови водних каналів, а іменно: Аби правительство приспішило як найскорше приготовляючі роботи до будови каналів, котрих віднога має іти аж до Бродів і щоби Виділ краєвий ту справу заступав перед правительством з цілою рішучостию, взглядно, аби порозумів ся з иншими Виділами краєвими інтересованих країв і спільно з ними ділав. Оба внесеня ухвалено.

Пос. Стила обговорював поставлене собою внесенє о підмогу на гляданє покладів вугля в нашім краю. Палата відослала то внесенє до комісиї ґірничої.

По ухвалах палати уділеня концесий на побір мита кільком виділам повітовим і громадам, поставив пос. Барвіньский внесенє на отворенє в Станиславові ґімназиї з руским язиком викладовим. То внесенє прийде під нараду на завтрішнім засїданю Сойму.

О годині 12$^1/_2$ п. Маршалок замкнув засїданє і назначив слїдуюче на нині о 10 годині рано.

Вісти політичні.

(Гостина Цісаря в Чехії. — Вісти з полудневої Африки).

Вчера о годині 6-ій рано виїхав Є. В. Цісар з Праги до Тересина. Позаяк Монарх подякував за всякі урядові праңаня, то на двірци явили ся лише найвисші достойники і бурмістр др. Срб. В товаристві Цісаря поїхали п. президент кабінету др. Кербер і пп. міністри Гартель і Резек. Монарх відїзджаючи дякував бурмістрови дрови Србови за сердечне принятє, якого зазнав в Празї. — З Тересина, де відбула ся военкова парада, удав ся Є. В. Цісар

СУЄТА.

(Зпольского — Казимира Баранцевича.)

(Конець).

VI.

Ранком підходив похорон до кладовища. З далека видно було чорні пера понад чорним запрягом.

Золотий бальдахин блищав в сонци, а вінці з камелїй, туліпанів і рож приглушали своїм ароматичним запахом сопух гнитя, який тіло видавало. Чорно одягнена ішла вдова за домовиною, попід руку з сином; дальше поступали пани в цилїндрах і женщини в крепових капелюхах.

Дзвони дзвеніли чисто, віз заїхав перед церков — приятелї і знакомі понесли домовину.

По панихиді винесено домовину в супроводі численних людий на кладовище.

Гробарі стояли вже готові.... Домовину спущено в гріб, докинено за нею вінці від ріжних товариств, а коли гробарі брали вже за лопати, виступив хтось в чорнім одязі і чорних рукавичках наперед, поглянув по окруженю і промовив голосно:

„Хоронимо нинї чоловіка, що посьвятив своє житє виключно штуцї. На артиста родив ся і став першорядним артистом. Віддаючи реально свої ролї, представляв дійстне житє і творив безсмертні типи. Немного було єму подібних, а і ті вже всї в гробі! По велитах наступила дрібота! Плач музо!“

Бесїдник попрацювавши рукою гріб, уступив, а на єго місце станув поет, та почав дзвінким, але з зворушеня тремтячим голосом читати стихи.

По нім станув ще инший.... Одна промова похоронна наступала по другій, мов филї ріки. Їх було стілько, а всї тревали так довго, що навіть гробарі, стоячі недвижимо, потомились. Рівнож публика утомилась, а многі не були вдоволені з промов, особливо з тої, де то неприличний бесїдник згадав про „дрібоуу“. Вкінци затихли промови.... Гробарі хопили скорійше лопати і зачали борзо засипувати гріб, мов би бояли ся, що покійний, пробудженний з вічного сну, міг би почути яку промову.

VII.

Але покійний не чув промов, хоч перед тим він чув все, цілі три днї. Від хвилї, коли зробилось єму недобре і серце застановило свою роботу — від тоді всї чувства були мов притуплені.... Він чув зойк своєї жінки, заколот, біганину то сюди, то туди служби — єму здавалось, мов би сей гамір не доходив з відси, де лежав, лиш з бічної компанїї, і єму здавалось, мов би якась невидима сила, не тикаючи єго тіла, перенесла єго на ліжко.

Явились ріжні люди, котрих він забув, або котрих не міг собі пригадати, та плакали разом з єго жінкою при єго тілї. Явив ся і лїкар, і покійний чув, як єго жінка просила лїкаря, заходячись від плачу: „Ратуйте єго, ратуйте!“

— Дарма! — відповів лїкар, — тут штука лїкарска безсильна, він помер!

— Як то, я помер? — подумало нараз тіло — отже се скоїлось, чого всї люди так боять ся. Але може се лиш летарґ, і лїкар помилив ся? — Нї, се таки смерть! Мов лїд зимною рукою хопила она єго внутр, заперла віддих, а в мозку, здавалось, міліони пауків бігають скоро то сюди, то туди, і ткають своїми зимними ногами павутину... Справдї, се смерть!

Він думав зразу, що боязнь раздавить єго серце, — але він не почув пїякого страху — а серце — щож, звичайний механізм без пружини, корабель без керми — стануло тихо. Він почув лиш глубокий, довгий спокій, якого в житю не зазнав нїколи.

Все замерло в нїм, все застановило свою роботу — лиш єго слух не відмовив єму ще своєї услуги, але й той заострював ся.... Хтось приніс вязанку соломи, і покійного умито на нїй.... Відтак одягнено, положено на столї, в головах поставлено сьвітло.... Хтось зачав над ним читати повільним хрипливим голосом.... Сьвітла горіли, сикаючи, ясною поломінию, а на підставки скляні падали з шелестом ясні каплї воску....

до Літомериць. Тут повитав Монарха бурмістр посол др. Функе промовою, в котрій зазначив, що серця всїх Німців бють радостию і вдячностию з причини нового доказу ласки Монаршої, котра уявляє ся в приїздї Є. В. Цїсаря до того міста. Др. Функе висказав також впевнене, що бажаня Монарха, аби прийшло до заключеня национального мира, нарід німецкий виповнить з радостию, задержуючи свої народні права. — Є. В. Цїсар відповів промовою, дякуючи за висказані чувства льояльности, які певне суть спільні всім мешканцям того міста. Населене Літомериць нехай прийме приїзд Монарха як новий доказ дбаня Монарха о долю і інтереси міста. Відтак удав ся Цїсар до ратуша, де жена дра Функого вручила Монархови китицю з цьвітів. По сніданю в епископскій палатї виїхав Цїсар о годинї 12-ій кораблем до Устя, куди прибув о год. $1^3/_4$. Вздовж цїлої дороги населенє уставлене по обох берегах ріки витало Монарха з одушевленєм. В Устю привитав Цїсаря промовою бурмістр др. Опзорґ, дякуючи за відвідини і за свободи, які австрийскі народи завдячують Цїсареви. Скінчив промову впевнюючи Монарха о непохитнім і вічнім привязаню німецкого населеня Чехії до Монарха і цїлого пануючого Дому. Цїсар подякував дуже ласкавими словами і відїхав повозом до міста. Вечером відбув Цїсар двогодинну прогульку на корабли „Габсбурґ“. Всї доохрестні гори і місцевости були величаво осьвітлені. На корабли відбув ся відтак двірский обід. Дорога Цїсаря з пристани на ріцї Лабі до двірця рівнала ся триюмфальному походови. Цїсар був видко зворушений горячими вибухами одушевленя і дякував на всї сторони. На двірци приступив Монарх до бурмістра і висказав єму своє вдоволенє з побуту в Устю. Відтак в найласкавійших словах подякував намістникови за красні днї, які провів в Чехії. О год. 10 вечером відїхав двірский поїзд до Відня. З Цїсарем відїхав до Відня і президент міністрів др. Кербер.

Против анґлїйских донесень про мирові переговори, про перемирє, утомленє Бурів і т. п. надходять від часу до часу з полудневої Африки вісти, котрі вказують, що Бури цїлком не гадають складати оружия або мирити ся, а противно, ведуть війну з великим завзятєм. І так доносив вчера Кіченер, що коло Кронштадту напав Девет на відділ ґен. Еліота, нинї знов телєґрафує з Преториї: коло Вільдманерует, 20 миль на полудне від Міддельбурґа, напали значні сили Бурів д. 15 с. м. на відділ 250 анґлїйских стрільців. Неприятель відкрив страшенний огонь, причім 2 офіцирів і 16 вояків було убитих, 4 офіцирів і 38 вояків ранених, 2 офіцирів і 50 вояків утїкли, а прочі дістали ся до неволї, однако відтак Бури відобравши від них оружиє випустили їх. Крім того Бури забрали Анґлїйцям дві скорострільні армати. — Як зачувати Бури мають ще на поли борби 18.000 людий. З того 6000 стоїть в Капляндї, а прочі розділені на більші або меншi відділи розсїяні по Оранії і Трансвали. Безнастанний приплив охотників, особливо французских побільшує сили Бурів.

Новинки.

Львів дня 18 го червня 1901.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами судовими практикантів: Ів. Моравского, Йос. Киселевского, Ів. Сокульского, Ізид. Кончиньского, Стан. Якубовского, Евг. Топольницкого, Мар. Пьорецкого, Фр. Фридльовича, Володисл. Грабовича, Юл. Криштофовича, Жигм. Міончиньского, Ник. Фірманюка, Володисл. Пясецкого і Стан. Сташевского, а також практиканта концептового львівского маґістрату Жигм. Лесевича і кандидата адвокатури Гедеона Гедройця

— **Преосьв. епископ Чехович** повернув дня 14-го с. м. по скінченій візитациї канон. деканата яслиского до Перемишля.

— **Руский театр** — як ми вже доносили — загостив до Львова і дав від суботи представленя в сали Gwiazd-и. В суботу виставлено перший раз у Львові нову драму Тогобічного „Жидівку вихрестку“. Драма загально подобала ся, лише разили в ній деякі непотрібні сцени, як пр. бійка жінок перед сценою, або несмачні жарти двох пяниць. Гра артистів була знаменита, особливо п. Гембицкого в роли старого жида, п-и Гембицкої, Слободівної, п-ї Осиповичевої. Також і всї инші артисти вивязали ся добре з своєї задачі. Саля була битком наповнена. — Дальший репертуар театру такий: Нинї дня 18-го с. м. „Підгіряни“, мельодрама в 3 актах слова Гушалевича, музика Вербицкого, розпічне прольоґ з опери „Інвалїд“, слова Мидловского, муз. В. Матюка. — В четвер 20-го с. м. перший раз „Загублений рай“, драма в 5 актах Тогобічного.

— **Вистава образів п. Івана Труша** почала ся з нинїшним днем в сальонї польского „Товариства приятелїв штуки“ при площи сьв. Духа. Та задля виїзду п. Труша до Київа потревав лише короткий час. Частина виставлених дрібних ескізів є вже власностию проф. М. Грушевского, п. М. Тепфера і дра Мервана з Кошиць. Картину: „Вид Шевченкової могили“ закупило наук. товариство ім. Шевченка. З більших картин інтереснїйші: „Місце хрещеня Руси в Київі“ і „Захід сонця на Днїпрі“. Вступ на виставу 30 кр. від особи і в недїлї і сьвята 20 кр.

— **Зелїзниця Львів-Клепарів-Янів.** Під проводом президента Ем. Ціфера відбули ся збори акціонерів тої зелїзниці. Доходи в 1900 р. виносили 97.674 К. розходи 70.972 К. позістала надвижка 26.837 К. В порівнаню з роком попередним показує ся, що дохід побільшив ся о 24.983 К. а розходи зменшили ся о 4.469 К. Рішено цїлу надвижку перенести на новий рахунок. Загальні збори уповажнили надзираючу раду підняти заходи о концесию будови дальшого шляху до Яворова, під услівєм, що правительство, край, повіт, міста і громади інтересовані *причинять* ся сорозмірно до коштів будови. До надзираючої ради вибрані поновно акціонери: Р. Габленц, Фр. Щербицкий і Каз. Тхоржницкий.

— **До ц. і к. кадетскої школи для піхоти у Львові** будуть приняті з початком слїдуючого року шкільного (вересень 1901), і то на перший рік аспіранти в числї около 50; принятє до висших кляс послїдує лиш виїмково. Услівя принятя на перший рік слїдуючі: 1) Австрийске або угорске горожаньство; 2) фізичне уздібненє до войскового вихованя; 3) вік що найменше 14 лїт і непереступаючий лїт 17 (1 вересня в роцї принятя); 4) укінченє що найменше з достаточним поступом чотирох низших кляс школи реальної або ґімназиї, при чім не зважає ся на недостаточний поступ в язиках латиньскім і грецкім. Крім того мусять аспіранти зложити в кадетскій школї вступний іспит; 5) зложенє оплати шкільної, а то: 24 корон річно за синів офіцирів в чинній службі і на пенсиї, войскових душпастирів евангелицкого і греко-вехідного віроісповіданя, вкінци войскових урядників; 160 корон річно за синів гажистів в резерві, цивільних урядників державних і урядників ц. і к. двора, відтак державних слуг і слуг ц. і к. двора; 300 корон річно за синів всїх инших горожан. Оплату шкільну належить зложити в 2 ратах з гори; та оплата обіймає всї кошти за харч, одежу, науку і шкільні підручники; 6) вдоволяюче обичайне поведенє; вкінци 7) заосмотренє білєм і деякими иншими предметами. — Просьба о принятє до кадетскої школи після взірця поміщеного в услівях принятя (Aufnahms-Bedingungen), мають свояки аспірантів внести просто до команди кадетскої школи найпізнїйше до 15. серпня (най-

---

Знов гамір.... внесено домовину, сьвященьство приступило і зачало панахиду.... Сумні слова молитви, хлипанє вдови і дїтий ледви доходило до єго уха.... Ланцюшки кадильниць дзвенять.... що раз тихше і тихше.... та знов тишина. — І знов легесеньке капанье воску і храпливе читанє псалтири. — А там гуркіт возів, сьпів дячків і знов нїчого, ні промови людий, ні тяганини гробарів при спусканю домовини до гробу....

Мов вистріл канони загреміла перша грудка землї на віцї домовини. За нею посипалась друга, небавом покрита цїла домовина землею, і нараз затихли всї звуки....

Спокій і забутє.... Але ще не цїлком.... Якийсь ніжний, легесенький звук звенить ще в усї; він звенить завсїгди, глухо, мов би наступало одно столїтє за другим. На земли усе вимерло і сьвіт блукає в просторі, темний, зимний планет. Але звук все ще звенить...

Чи се відгомін з внїшного сьвіта, що чудним способом лучить покійних з живучими — мов памятник минулого житя — або чи се лиш згущенє крови, що плила?

VIII.

Нараз замовк звук і студїнь гробова перейняла тїло замкнене в домовинї.... Повний тайн сьвіт мерців! Там блукають тїни мов блудні огники в мрачних багнах; там суть ріки без берегів; озера бездонї, і зьвізди сьвітять в глубоких ярах кровавим жаром....

Але чудові звуки, мов шепіт далекий, роздають ся нараз під землею, під домовиною артиста:

— Хто поважив ся нарушити мій супокій? Хто се, що посьмілив ся положити ся на те місце, де колись лежали мої мощі?

А новий мешканець відповідає тим самим перейманочим шепотом, що звучить мов шум листя: — Але хто ти?

— Я! я череп войовника, героя! Перед соткою лїт похоронено моє тїло в уніформі і віддано всяку честь. Моя вдова виставила менї тут памятник з білого мармору! Але хто ти? Відповідайжеж!

І тихесенько відповів артист:

— Я був чоловіком — тепер я покійний, труп, нїчо, як хочеш!

— Який твій стан?

— Всякий стан! Я був королем і вояком — я боров ся бодай на сценї — я був пастухом і монахом, одним словом, я був всїм — але тепер я труп!

— Глумиш безвстидно! Коли-б так я мав земску стать а ще й меч, то я би тобі вже показав, ти гультаю!

— Дарма, сусїде! Не сердь ся! Не хочу з тобою жартувати і вір менї, тут жарти цїлком не на місци! Прости, що я попавсь в чужий гріб — се скоїлось цїлком без моєї волї. Ах, єсли-б то мій беззвучний язик міг наказувати а нерухомі ноги ходити!...

— Тебе тут зложено?

— Так, як кождого иншого!

— Похоронено?

— Певно, і то дуже глубоко!

— Забуто?

— Майже!...

— Не то скажи менї, який властиво твій стан, ранґа і пол?

— Я актор!

— Ти актор? Що чую, о горе! Актор!... Лицемір і облудник! Актора побіч мене похоронено! Чоловіка, що цїле своє житє висьмівав подобу Бога своїм комедиянством і мантою!....

І череп майора, що як раз під домовиною актора лежав, покотив ся, без долїшної щоки, в якийсь далекий куток. Случаєм судьби попалась в яму очну якась сталева пружина. І немило блищала та пружина в зігнилім черепі чоловіка...

— Чого сердиш ся? Твій гнїв безосновний! — відповів спокійно артист — ми оба були людьми, а я знаю, що всї люди на сьвітї чисті комедиянти; всї грають одну ролю і старають ся, щось представити. Один з вирахованєм, другий з жажди слави, а всї ходять в масках і всї лицемірять.

— Але чого ти тут? Таж завсїгди хоронено таких як ти поза огородженєм цвинтарним?

— Ті часи минули і актором тепер вже не погорджають. Тих, що визначились за житя, хоронять тепер з всякими почестями!...

— З всякими почестями? На рівні з нами, героями? Де тут справедливість? Мене ранено в битвах, я проливав кров, в обороні перед ворогом; ми спішили на смерть, мов на яке торжество... Ми причинились до слави нашої вітчини і єї прапори увінчали славою!.... А ти що?

— Слуга штуки! В порівнаню з тобою, я вправдї не визначний, се правда, але все вірний слуга моєї вітчини. Розкриваючи суспільні хиби я показував людям все зло, всї гріхи їх ближних.

лїпше по укінченю шкільного року в середних школах). Друковані подрібні условя приняття (Aufnahms-Bedingungen) в нїмецкім, польскім або рускім язицї, можна дістати в командї кадетскої школи за цїну 40 сотиків від примірника. — Кадетска школа для піхоти має 4 кляси, слеви 4. року, що мають відповідну кваліфікацию, виходять заступниками официрів. Супротив теперішного авансу в піхотї і при стрільцях осягають потому більше менше до року степень підпоручника. — *З ц. і к команди школи.*

— **Карна розправа** против Евгенїя Новицкого, урядника львівского маґістрату, обжалованого о спроневірене, відбула ся вчера перед судиями присяжними. По переведеній розправі трибунал засудив Новицкого на один рік тяжкої вязницї.

— **Нещастна пригода.** В Закопанім вибрав ся дня 15-го с. м. в Татри без провідника 17-лїтний ученик гімназияльний Ольгерд Янушкевич і упав з гори Ґевонт так нещастливо, що на місци убив ся. Янушкевич походив з Литви і був сином заможних родичів.

— **Жертва званя.** З Синевідска доносять, що сими днями номер там 33-лїтний лїкар окружний др. Лев Нунберг на пятнистий тиф, якого набавив ся відвідуючи недужих.

— **Зьвірский чоловік.** Сегединьскій прокураториї донесено про страшну родинну драму, яка збула ся там на днях. Іван Чеде, хлїбороб, мав гарну жінку і любив еї аж до завидсти. Зависть змінила ся з часом в нервову недугу, котрої нападів Чеде діставав дуже часто. Оногди Чеде вернув домів пізно в ночи, витягнув жінку перед хату і відтяв їй голову топорищем. Опісля війшов до хати і підрізав собі бритвою горло.

— **Зловлені злочинцї.** Три розбишаки, а то Надурак і двох его товаришів, котрі — як ми доносили, утїкли були з коломийскої вязницї — вже зловлені. Зловили їх селяни в Хлїбичинї лїснім коло Голоскова. Злочинцї опирали ся і за те селяни страшно їх побили і покалїчених відвезли до Коломиї, де мусїв ними займити ся насамперед лїкар. Розправа против Надурака, що вимордував родину коршмаря в Залучи, відбуде ся дня 20-го сего місяця.

— **Родинна драма.** З Янова доносять: В домі п. Р., завідателя дібр в Вишенцї, збула ся на днях страшна драма. Коли п. Р. виходив рано до двора, жена заявила ему, що отруїть ся, але п. Р. уважав то за жарт. Однако жена п. Р. заповіла правду, бо по відходї мужа розробила стрихніну, замачала в нїй три кусники цукру і подала їх дїтям. Але дїти не хотїли їсти цукру, бо був гіркий. Сама панї випила склянку води зі стрихнїною і післала служницю по мужа. Прийшов п. Р., але спершу не вірив жінцї, коли сказала, що дїйстно випила отрую, аж за хвилю п-нї Р. дістала нападу корчів і по трех годинах тяжкої муки померла.

— **Громи.** Дня 11-го с. м. по полудни по дуже парнім поранку надтягнула над село Свидницю коло Краківця громова туча, при чім приключили ся аж два нещасливі випадки від удару громів. І так ударив грім в стодолу властителя села п. Фанґора; стодола згоріла до тла, а в нїй молотїльня з кератом. Від горяча запялись і згоріли також дві близько стирти соломи. Шкода лиш в части обезпечена. В кілька хвиль опісля ударив грім на пасовиску в гурток пастухів — всїх було їх пять — і убив на місци 18-лїтного сина жидарільника Фішля. Прочим помимо того, що стояли всї майже рамя о рамя, не сталось нїчого.

— **Страшне убийство.** З Брукселї доносять, що викрито там оногди скритоубийство, якого допустив ся мешкаючий там від недавна торговельний агент Деме на своїй 30-лїтній женї. На слїд злочину навело то, що з мешканя Демеів почав добувати ся страшний сопух. При переглядаию мешканя найдено окремо в куферку голову убитої, окремо туловище, а окремо руки і ноги. Убийника арештовано.

— **Самоубийство міліонера.** З Петербурга доносять: Харківский богатир Альчевский, один з найбогатійших російских фабрикантів цукру, кинув ся оногди під колеса льокального поїзду, що ішов з Ґатчини до Петербурга. Поїзд відорвав ему обі ноги. Альчевский погиб на місци.

— **Померли:** Юлія з Леґинів Ставничa, жена пароха в Тязові, дня 11 с. м., в 34-ім роцї житя; — Володимир Титла б. практикант кредитового товариства „Днїстер“ в 26-ім роцї житя; — Емилїя з Вощиньских Височаньска, жена старшого официяла почт. в Перемишли, дня 10 с. м. в Щавници; — Каролїна з Гордїєвских Ґудзьова, вдова по сьвященику, дня 4 с. м. в 80-ім роцї житя; — Теодор Мацелюх, парох Дідилова, дня 13 с. м. в 89-ім роцї житя, а 58-ім сьвященьства; — Олимпія з Ковбляньских Дрогомирецка, вдова по сьвященику, дня 13 с. м., в 59-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берно 18 червня. Субкомітет шкільний постійної угодової комісиї моравского сойму відбув вчера засїданє, на котрім раджено над подїлом краєвої ради шкільної на секцию нїмецку і ческу. Ті наради не доведені ще до кінця.

Задар 18 червня. Вчерашнє засїданє сойму не відбуло ся, бо многі посли з провінциї не прибули. Слїдуюче засїданє заповіджено на середу.

Пекін 18 червня. Посли чужих держав впевнюють, що переговори в справі способу заплати воєнного відшкодованя Хінцями беруть успішний оборот і треба надїяти ся, що будуть покінчені ще перед липнем.

Париж 18 червн. Войска французкі уступлять з провінциї Печілї між 25 липня а 20 серпня.

Берно 18 червня. Полїция заборонила ческим „Соколам“ заповідженого на слїдуючу недїлю торжественного походу через місто, а то побоюючи ся уличних розруxів.

Надіслане.

— **30.000 корон** виносить головна виграна льотериї „CONCORDIA“. Звертаємо увагу наших поваж. читачів, що тягненє відбуде ся невідклично **25-го червня 1901.**

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний

у Львові

принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4\frac{1}{2}$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю

як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видає

Книжочки чекові.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотїв мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корiневича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Я сьміяв ся, але мій сьміх був страшний; ним висьмівав я дурноту і значив злочини!... І сьміхом та жартом, забавляючи людий, направляв я їх дикі привички, вчив їх честноти, справедливости, розваги і правости! Але моє тепер вже мертве серце, було також колись ранами покрите, а ті рани більше болючі і глубше сягають, анїж твої. Скілько завистн, злоби, журби, обиди зазнав я в моїм житю яко артист!

Я вступав на сцену з усьміхом а груди розривали стогни розпуки. Що години дрожав в менї кождий нерв, сили знищились завчасу... Яку вартість мали для мене триюмфи загалу, моя власна слава, підлестні величаня моїх почитателїв! Я волїв би був тодї все те віддати, щоби лиш назад дістати мою молодість, моє здоровлє, щоби зажити скромним щастєм, що усьміхалось до мене колись так гарно... За пізно, за пізно! Я мертвий! Досить! Вже нїчого більше не потрібно для моєї земскої поволоки. Нї вінцїв, нї славословія, нї оплесків публики, вже нїчого більше менї не треба! Про мене най вибудують на моїм гробі мавзолей, най прикрашують мій гріб вінцями...

Усе знищить час — сей безмилосердний, пажерливий зьвір. Усе проминає під впливом часу. Негода змиє моє імя з плити на хрестї, а й саму плиту розломить вітер. На сїм місци поросте високий бурян і знов похоронять на сїм місци кого иншого... Може се буде який безсовістний драбуга, ворохобник, злочинник, убийник! Про мене! Він і я — оба лежимо тут, оба ми цїлком рівні задля спільної судьби...

Так скінчив актор свою промову і замовк. Рівно-ж мовчав череп майора, без долїшної щоки, лиш яма очна, де була сталева пружина, немило блистїла.

Час минав... По веснї наступило лїто, по осени зима... Тїло актора розпадало ся і гнило, сталева пружина заржавіла і перестала блистїти.

Але сьвіт оставав дальше такий самий. Планети продовжали свою звичайну дорогу у воздушних просторах, а земля в супроводї планет, окружена безчисленними зьвіздами, обертала ся...

— — — — — — — — — — — — —

А ніч весняна розливала свої благовонні аромати понад землю. Легесенька пара піднеслась понад пробудженою землею а мов воздушні образи тїнисті перебігали мраки поля і яри під промінєм місяця, а все, все перло ся до зористого неба. Зелені филї морскі шепотїли незрозумілї мови і цїлувались з піском на березї... Лїнивим сном дрімали огороди, осьвітлені лагідним сьвітлом місяця. Ясні капелї роси падали з дерев, вкритих густим листєм. В розкошах дрімали рожі, вколисані до сну зводничим співом своїх коханків, соловіїв; отвирали свої чаші і видавали пахощі. Чудні тайни діялись в природї: зерно, отвиралось в земли, трави почали прозябати. Гусеницї розкривали ся і що було мертвою нерухомою личинкою, ставало нараз веселим мотилем! До житя і щастя кликала природа всїх, що були на земли. В людях замовк скептичний дух, а серце перлось мов птиця до щастя, до любови, до спокою, до пізнаня того, що невидимо жило в людях, в хробацї і в ростинї...

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДМІЛЄРА у Львові

при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Иосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Тягненє . . . . – – – невідклично 25-го червня 1901

Послідний тиждень! **Головна виграна 30.000 Кор.** вартости

Льоси Конкордія по 1 кор. поручають: М. Йонаш, Віктор Хаєс і Сп-а, Кіц і Штоф, М. Клярфельд, М. Файгенбавм, Сокаль і Лїліен, Самуель і Ляндав, Авг. Шеленберг.

Дуже красний образ комнатний

представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого, Львів

ул. Руска ч. 3.

„NEKTAR“

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. Доставцї Двора царско-російского.

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Греції, Швеції і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи, | Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р. | Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. — 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3 4	4	5	6	7	8	Чаи з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).